

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

Νησιά Ξεχασμένα στον χρόνο

Don Teodoro Griego

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

1

Αισθάνεται κάποιος τύψεις ή πίκρα πριν πεθάνει επειδή εγκαταλείπει τους προσφιλείς του; Κανείς δεν επέστρεψε από τους χλοερούς τόπους όπου αποδήμησε, για να περιγράψει τα συναισθήματά του...

Η θλίψη τον είχε κατακυριεύσει μετά τον ξαφνικό αποχωρισμό ενός αγαπημένου προσώπου των παιδικών του χρόνων, και του έφερνε πνίξιμο στον λαιμό, εμποδίζοντας τον αέρα να εισχωρήσει στα πνευμόνια του. Μάταια προσπαθούσε να πάρει βαθιές ανάσες για να ελαφρύνει το βαρύ ψυχοπλάκωμά του και να ηρεμήσει κάπως. Δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα.

Με δυσάρεστες σκέψεις να κλωθογυρίζουν στο μυαλό του, προσθέτοντας και άλλη κατήφεια εντός του, ο Αλέξανδρος συνέχισε το περιδιάβασμά του στα στενά και τα σοκάκια της ιταλικής πρωτεύουσας, άβουλος και μετέωρος, κόβοντας βόλτες στους γύρω δρόμους της Πιάτσα ντι Σπάνια. Δεν ήξερε πού ήθελε να καταλήξει, μέχρι που αισθάνθηκε τα πόδια του βαριά κι ασήκωτα, να σέρνουν πάνω τους ατμομηχανή, και αποφάσισε, στα όρια της σωματικής κόπωσης, να σταματήσει την άσκοπη περιπλάνησή του και να κατευθυνθεί στη Βία Κοντότι, όπου υπήρχαν μερικές καφετέριες. Εκείνη τη στιγμή, το μόνο που επιθυμούσε ήταν να καθίσει σε μια καρέκλα για να ξεποστάσει το ταλαιπωρημένο του κορμί. Μπήκε στο *Καφέ Γκρέκο*.

– Τί θα θέλατε, κύριε; τον ρώτησε ο σερβιτόρος, σπεύδοντας να πάρει παραγγελία.

– Έναν καπουτσίνο, παρακαλώ.

– Θα σας συνιστούσα ένα τσάι καλύτερα.

Ακολούθησε ένας σύντομος γύρος διαπραγματεύσεων με τον εξυπηρετικό σερβιτόρο που, βλέποντάς τον τόσο ταλαιπωρημένο και ταραγμένο, επέμενε να του σερβίρει τσάι αντί για καφέ.

Ο Αλέξανδρος δέχτηκε, αλλά, με την πρώτη γουλιά, ένιωσε σαν να του σέρβιραν καυτή σούπα στη Σαχάρα ή παγωμένη γρανίτα στον Βόρειο Πόλο.

– Φέρτε μου έναν καπουτσίνο, παρακαλώ, ζήτησε εντονότερα αυτή τη φορά από τον Ιταλό σερβιτόρο, που είχε πάρει ήδη προσβεβλημένη έκφραση επειδή δεν είχε τύχει επιδοκιμασίας η καλοπροαίρετη συμβουλή του.

– Μάλιστα, κύριε, όπως επιθυμείτε.

Ο Αλέξανδρος έκανε πως δεν αντιλήφθηκε την απογοήτευση του άλλου και δεν έδωσε συνέχεια στη διαλογική συζήτηση περί καφέ ή τσαγιού. Βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του και στη θλίψη του.

Αναλογιζόταν τώρα –ίσως και για να ξεφύγει ο νους του από τη ζοφερή του πραγματικότητα– τη δημιουργία του *Καφέ Γκρέκο* το 1760, φιλοσοφώντας για το τί επιφυλάσσει η θεά Τύχη στον άνθρωπο, όπως σ’ εκείνον τον Έλληνα που ίδρυσε αυτό το ξακουστό καφενείο, προφανώς χωρίς να φαντάζεται τις δόξες που θα γνώριζε.

Βέβαια, ελληνικά καφενεία υπήρχαν πολλά ανά τον κόσμο, από Ασία και Αφρική μέχρι Λατινική Αμερική. Μάλιστα, σ’ ένα ανάλογο *Καφέ Γκριέγκο*, είχε παλαιότερα ξαποστάσει πάλι, στην Ουσουάια, τη νοτιότερη πόλη του κόσμου, στη Γη του Πυρός, της αργεντίνικης Παταγονίας.

Όμως αυτό εδώ το καφενείο της Ρώμης είχε ιδιαίτερη σημασία για τον Αλέξανδρο. Είχαν καθίσει στους πάγκους του, στην αρχή, και στις καρέκλες του, αργότερα, τόσοι και τόσοι διάσημοι θαμώνες: συγγραφείς, φιλόσοφοι, ζωγράφοι, συνθέτες.

Ανασκάλευε το μνημονικό του για να θυμηθεί κάποια ονόματα ο ταλαίπωρος ταξιδιώτης μας, προσπαθώντας να φανταστεί την ατμόσφαιρα που επικρατούσε άλλοτε στον χώρο. Αλλά οι σκέψεις αυτές δεν ήταν της ώρας και τις έδιωξε γρήγορα από το μυαλό του.

Ήπιε μια γουλιά από τον αχνιστό καφέ που ο σερβιτόρος, στο μεταξύ, είχε αφήσει στο τραπέζακι

του, κι έκανε μια γκριμάτσα απέχθειας. Μαύρος και άραχλος... Όπως μαύρα και άραχλα του φαίνονταν όλα τον τελευταίο καιρό.

Άρχισε να ψάχνει στο υποσυνείδητό του τί του έφταιγε τέλος πάντων. Δεν βρήκε το παραμικρό. Ακόμη και ο θάνατος του αγαπημένου του προσώπου, που τόση θλίψη τού προκαλούσε, του φαινόταν τώρα ως ένα φυσιολογικό γεγονός, καθώς είχε πια εμπεδώσει ότι «όλοι θα πεθάνουμε», «όλοι θα φύγουμε από τον μάταιο τούτο κόσμος», όπως λένε πάνω από το νιόσκαφτο μνήμα.

– Το πρόβλημα είναι τί κάνουμε στο μεταξύ, διερωτήθηκε με οργή, κάπως μεγαλόφωνα, κάνοντας τον σερβιτόρο να σπεύσει πάλι προς το μέρος του, ελαφρώς αναστατωμένος από την εν γένει συμπεριφορά του παράξενου πελάτη του.

Ο Αλέξανδρος τού έκανε μια κατευναστική κίνηση που έδειχνε ότι δεν τρέχει τίποτε, «όλα πάνε καλά», και ο άνθρωπος απομακρύνθηκε μουρμουρίζοντας στη γλώσσα του.

Τότε ο Αλέξανδρος στράφηκε και κοίταξε στο πλάι, νιώθοντας πως κάποιος τού αποσπούσε την προσοχή. Τελικά, ήταν αυτός ο ίδιος. Ένας μεγάλος καθρέφτης, τοποθετημένος στον αριστερό τοίχο του μαγαζιού, για να φαίνεται ο χώρος μεγαλύτερος, αντανακλούσε το είδωλό του.

Πρόσεξε καλύτερα τον εαυτό του και έμεινε μάλλον ικανοποιημένος με την εικόνα του. Πλησίαζε τα σαράντα, αλλά το καλοδιατηρημένο σώμα του, λόγω ελαφριάς γυμναστικής και σημαντικής πεζοπορίας,

και η φρέσκια όψη του, λόγω σχετικά λιτής διατροφής, του έδωσαν, επιτέλους, ένα μήνυμα αισιοδοξίας. Απ' ό,τι διαπίστωνε εκείνη τη στιγμή, το «μεταξύ», το οποίο τον απασχολούσε προηγουμένως, προβλεπόταν μακρύ.

Αλλά αυτό το τελευταίο δεν τον ενδιέφερε. Μάλιστα, το τόνισε και στον μεγάλο καθρέφτη που τον έδειχνε· ανασήκωσε τους ώμους σε ένδειξη αδιαφορίας κι έστρεψε το βλέμμα του αλλού.

Εξερεύνησε τον χώρο για κάποια ύπαρξη περισσότερο ενδιαφέρουσα από του λόγου του. Προς μεγάλη του απογοήτευση, καμμία ωραία παρουσία δεν έκανε την εμφάνισή της από τη Βία Κοντότι, προφανώς γιατί όσα ψώνια είχαν να κάνουν οι μεγαλοκυρίες, τα είχαν ήδη κάνει και θα χαλάρωναν τώρα στην εστία τους ή στην ερωτική φωλιά του εραστή τους.

Ζήλεψε στην εικόνα που σχηματίστηκε ξαφνικά στο μυαλό του. Πόσο θα ήθελε κι αυτός να βρίσκεται σε μια παρόμοια κατάσταση, μπροστά σ' ένα αναμμένο τζάκι, μ' ένα ποτό στο χέρι, έχοντας δίπλα του μια αιθέρια ύπαρξη...!

Αλλά η ονειροπόλησή του δεν κράτησε για πολύ και το ευχάριστο φαντασιοκόπημα πέρασε σαν αστραπή από τα μάτια του. Πάντως, κάτι ήταν κι αυτό. Ίσως μια ενστικτώδης και ασυναίσθητη προσπάθεια του εαυτού του να ξεφύγει από τη ζαβή ψυχολογία στην οποία βρισκόταν.

Η κατήφεια και η βαρυθυμιά τον κυνηγούσαν σαν Μαινάδες, ξεσκίζοντας την ψυχή του με όπλο τους τη

θλίψη. Είχε επιτελέσει ένα οδυνηρό καθήκον, και τώρα πια του είχαν απομείνει ο πόνος και οι αναμνήσεις. Ένωθε τόσο καταρρακωμένος από τη λύπη και το άλγος που κουβαλούσε εντός του, ώστε πίστευε ότι δεν υπήρχε πουθενά χώρος για να αντέξει στον χρόνο. Δεν ήθελε το συνειδητό του να αφομοιώσει τον θάνατο, παρ' ότι όλοι γνωρίζουμε ότι είναι στιγμένος καρτέρι στη γωνία, έτοιμος για την επόμενη απαλλοτρίωσή του. Το μόνο βέβαιο μέλλον...

Εξαιτίας όλων αυτών των δύσθυμων σκέψεων ήταν που περιπλανιόταν νωρίτερα στους δρόμους της ιταλικής πρωτεύουσας, μεταξύ Βατικανού και Πιάτσα ντι Σπάνια, επιδιώκοντας να ξεπεράσει την κακή ψυχολογική του κατάσταση. Ούτε που ήξερε γιατί βρισκόταν στην Αιώνια Πόλη. Απλώς του γεννήθηκε μια έντονη τάση φυγής στο άγνωστο –αν και η Ρώμη κάθε άλλο παρά άγνωστη τού ήταν–, και τη στιγμή που το αποφάσισε, αυτή η πτήση υπήρχε πρώτη πρώτη στον πίνακα αναχωρήσεων στο αεροδρόμιο της Αλεξάνδρειας. Εκείνος βιαζόταν να φύγει και δεν τον ένοιαζε ο προορισμός, αλλά η ώρα απογείωσης του αεροπλάνου. Έτσι έγινε.

Είχε καταλήξει στο αεροδρόμιο της αλλοτινής πόλης των Πτολεμαίων χωρίς να μπορεί να θυμηθεί πώς μετέβη εκεί. Το μόνο που θυμόταν πια ήταν το τηλεφώνημα που έκανε από το γραφείο μιας Αιγύπτιας

προϊσταμένης αεροπορικής εταιρείας στη θεία του, την Καλλιόπη, και της ζήτησε να του στείλει μια βαλίτσα με ρούχα.

– Να τη στείλω, Αλέξανδρέ μου, αλλά πού; ήταν η φυσιολογική της ερώτηση.

Είχε μείνει καρφωμένος για μια στιγμή στη σκέψη αυτή. Πού; Τότε του ήρθε στον νου ο πίνακας αναχωρήσεων που κοίταζε προηγουμένως.

– Στη Ρώμη, της απάντησε. Α, να μην το ξεχάσω! πρόσθεσε αγχωμένος να την προλάβει πριν κλείσει το τηλέφωνο. Να μου στείλεις και τη Λάρα!

– Τη Λάρα; άκουσε τη γεμάτη έκπληξη φωνή της πρόθυμης και καλόβολης γυναίκας στην άλλη άκρη της γραμμής. Δεν είμαστε καλά! Πώς να σ' το στείλω κοτζάμ σκυλί;

Η Λάρα ήταν ο φύλακας άγγελός του, η πιστή συντροφιά του. Της είχε δώσει το όνομα της ηρωίδας του μυθιστορήματος *Δόκτωρ Ζιβάγκο*, του Μπορίς Παστερνάκ, που την είχε «ερωτευθεί» στα νιάτα του, διαβάζοντας με επιμονή και υπομονή, μέχρι την τελευταία λέξη, το ογκώδες έργο του Ρώσου νομπελίστα συγγραφέα, ο οποίος έγινε περισσότερο γνωστός με το όνομα του πρωταγωνιστή του παρά με το οικογενειακό δικό του. Την έβλεπε με τα μάτια της φαντασίας του να ζει τις συμφορές και συγχυζόταν παρακολουθώντας, μέσ' από τις αράδες, μια δράκα επιτηδείων να ποντίζουν στην άβυσσο τα όνειρα των ιδεολόγων επαναστατών για ισότητα και ειρήνη.

Όσον αφορά την αγαπημένη του Λάρα, το «κοτζάμ σκυλί», όπως την είχε χαρακτηρίσει η θεία του, δεν

ήταν και τόσο ογκώδης, απλώς... χοντροκόκαλη και γεροδεμένη, που όρμαγε σε όποιον ή όποια τολμούσε να τον αγγίξει, γεγονός που δημιουργούσε κάποια θέματα στις σχέσεις του. Επρόκειτο για ένα μπόξερ τιγκρέ με χρυσό, κοντό τρίχωμα, που τον ακολουθούσε στις δημοσιογραφικές αποστολές του και τον προφύλασσε πάντα από τις κακοτοπιές. Ανησυχούσε για εκείνον –ίσως περισσότερο απ’ όσο ο ίδιος για τον εαυτό του– και τον προειδοποιούσε με έντονα γαβγίσματα για τους κινδύνους ή για τους άγνωστους κακούς ανθρώπους, γιατί τους γνωστούς τούς ήξερε και ο ίδιος. Και δεν το κουνούσε ρούπι από το πλευρό του, αν δεν την πρόσταζε να τον αφήσει στη μοναξιά του και στην ησυχία του, διαταγή που εκτελούσε αμέσως, αν και μ’ ένα έντονα παραπονιαρικό βλέμμα.

Η Λάρα ήταν το πιο αφοσιωμένο και ειλικρινές θηλυκό που είχε γνωρίσει και συναγελαστεί. Τον αγαπούσε ανυστερόβουλα, θλιβόταν με τη θλίψη του και χαιρόταν στη χαρά του, ζήλευε τις φιλενάδες του, τις οποίες δεν μπορούσε να χωνέψει, και βαριοκάρδιζε και δεν έτρωγε όταν εκείνος ήταν στενοχωρημένος. Τον κοίταζε στα μάτια με μια έκφραση σαν να ήθελε να τον ψυχολογήσει και να του εκφράσει τη συμπαράστασή της, μιας και δεν μιλούσαν την ίδια γλώσσα.

– Θα βρεις στο υπόγειο του σπιτιού το μεγάλο πλαστικό κλουβί με το οποίο μεταφέρω πάντα τη Λάρα στα ταξίδια μου. Θα το πας κι αυτό στην εταιρεία, και οι υπάλληλοι θα φροντίσουν για τα υπόλοιπα. Βάλ’ της και λίγο νερό με μισό υπνωτικό

χαπάκι, για να ηρεμήσει, κι ένα κόκαλο από αυτά που πουλάνε στα μαγαζιά για σκύλους, να έχει να απασχολείται με κάτι στη διάρκεια της πτήσης, και όλα θα πάνε καλά, απάντησε ο Αλέξανδρος στην εύλογη και δικαιολογημένη απορία της θείας του.

– Δεν είμαστε καθόλου καλά! έφτασε στ’ αυτιά του η φωνή της, στα πρόθυρα της απόγνωσης. Τέλος πάντων. Θέλεις κάτι άλλο; τον ρώτησε τελικά, υποκύπτοντας στην επιθυμία του αγαπημένου ανιψιού της, όπως έκανε πάντα, όσο παράλογη κι αν ήταν.

– Όχι, μόνο αυτά.

– Μόνο αυτά! επανέλαβε μ’ έναν τόνο ειρωνείας η απελπισμένη θεία Καλλιόπη.

– Θα τα πούμε. Γεια σου, θείτσα, την καλόπιασε εκείνος για να την κατευνάσει.

– Γεια σου, Αλέξανδρέ μου, του απάντησε με τρυφερότητα, συνηθισμένη από τις τρέλες του και ανίκανη να του αντισταθεί λόγω της αγάπης που του είχε.

Όταν ο Αλέξανδρος έκλεισε το τηλέφωνο, το ξανασκέφτηκε. Έτσι λειτουργούσε πάντα, παρορμητικά. Τί θα έκανε με τη Λάρα στις μετακινήσεις του, που δεν ήταν πάντα εύκολες ή, τέλος πάντων, προβλέψιμες;

Στη διάρκεια της πτήσης του για Ρώμη, του έλαχε να κάθεται δίπλα σε μια καθολική μοναχή, η οποία είχε ακουμπήσει έναν σταυρό στα χείλη της και

φέλλιζε συνέχεια προσευχές, με αποτέλεσμα να τανυστούν ακόμη περισσότερο τα ήδη τεντωμένα νεύρα του. Χάθηκαν όλες οι άλλες γυναίκες του κόσμου; Αυτό θα πει ατυχία, και τα γράδα της μελαγχολίας του πήραν πάλι να ανεβαίνουν.

Μάταια της είχε δείξει με το ύφος του ότι τον ενοχλούσε. Εκείνη, απτόητη, συνέχιζε τα ψελλίσματά της, ενδεχομένως πιστεύοντας ότι ασκούσε θεάρεστο έργο, αφού πάσκιζε για τη σωτηρία της ανθρωπότητας, αλλά και της δικής της ψυχής, προσδοκώντας ότι θα της άνοιγαν διάπλατα οι πύλες του Παραδείσου.

«Άι σιχτίρ!» του ήρθε αυθόρμητα να ξεστομίσει προς την καλόγρια, που δεν εννοούσε να αφήσει τον Ύψιστο στην ησυχία Του. Τί ακούει και Αυτός καθημερινά από τον πάσα έναν, και ιδιαίτερα από τους παπάδες και τις καλόγριες! Όλο ύμνους και μετάνοιες για να τους συγχωρήσει ποιός ξέρει τί αισχρές αμαρτίες!

Απόδιωξε τις θύμησες της πτήσης του και συνέχισε να περιδιαβάξει τους ωραίους και πολύβοους δρόμους και δρομάκια γύρω από την Πιάτσα ντι Σπάνια. Προσπαθούσε να αποσπάσει τις σκέψεις του από το «πριν» και να τις μεταφέρει στο «τώρα», για να ξεφύγει από τα παλιά. Χάζευε τους διαβάτες που περνούσαν δίπλα του, άλλοι βιαστικοί και άλλοι

ράθυμοι, εξέταζε με ύφος ειδικού τις προσόψεις των πολυκατοικιών, στις περισσότερες από τις οποίες ήταν στραμμένα προς μία κατεύθυνση, με ακρίβεια αλφαδιού, τα πιάτα των δορυφορικών λήψεων, όπως άλλοτε τα κεφάλια των Σοβιετικών στρατιωτών στις παρελάσεις στην Κόκκινη Πλατεία, εμπρός από το τείχος του Κρεμλίνου, όπου στέκονταν και χαιρετούσαν τα μεγαλοστελέχη του ΚΚΣΕ. Κοίταζε για πολλοστή φορά τις βιτρίνες των καταστημάτων με τα ασφαλώς πανάκριβα είδη τους, που οι τιμές τους δεν αναγράφονταν καν και οπωσδήποτε θα ήταν τσουχτερές για το πορτοφόλι του.

Κάποια στιγμή, μπούχτισε να τις κοιτάζει κι έστρεψε την προσοχή του στις αφισοκολλήσεις. Μια συναυλία δινόταν σε κάποιο παλάτσο, ένα ρεσιτάλ βιολοντσέλου σ' έναν ναό, μια αναρχική οργάνωση καλούσε τους πολίτες σε επαναστατική διαδήλωση για να πέσει η κυβέρνηση, αλλά σε πιο χαμηλούς τόνους από αυτούς που είχε συνηθίσει ο Αλέξανδρος στην πατρίδα. Η εν λόγω οργάνωση, ως αναρχική, είχε κολλήσει άναρχα την αφίσα της, αδιαφορώντας για το αν κάλυπτε τις υπόλοιπες.

Μία από αυτές τού τράβηξε την προσοχή. Ήταν παράταιρη σε σχέση με τις άλλες. Προφανώς, ο αφισοκολλητής ήθελε να την ξεφορτωθεί και την έβαλε όπου βρήκε.

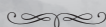
Το μήνυμα ήταν τοποθετημένο μέσα σ' ένα πεπλατυσμένο ωοειδές σχήμα που υποδήλωνε την υδρόγειο, και καλούσε όσους πιστούς στην περιπέτεια να προσέλθουν.

Ανακαλύψτε ότι η Γη είναι ένα μανταρίνι!

Ζήστε τις περιπέτειες
του Χριστόφορου Κολόμβου
και του Μαγγελάνου μαζί

Ανεπανάληπτη εμπειρία!

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
ΤΟΥ
ΠΑΜΦΙΛΟ ΝΤΕ ΝΑΡΒΑΕΘ

Απευθυνθείτε στο τουριστικό πρακτορείο
του Αλεσάντρο Αλεσαντρίνι
τηλ. 40685376

Ο Αλέξανδρος διάβασε την αφίσα με ειρωνική διάθεση. Ποιός θα τολμούσε να διαπλεύσει Νοέμβριο μήνα τον Ατλαντικό; Έστω και με μεγαλύτερο πλοίο από τη *Σάντα Μαρία*;

«Άσε μας, καημένε, βρες κανέναν τρελό πελάτη να σε ακολουθήσει...» σιγοψιθύρισε και συνέχισε τον δρόμο του.

Η διάθεσή του ήταν κακή και η ψυχολογία του στο ναδίρ. Περνούσαν δίπλα του ωραίες και καλο-

βαλμένες Ρωμαίες, αλλά αυτός δεν εννοούσε να κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να τις προσεγγίσει. Αισθανόταν σαν κάποιον που βλέπει το Οριάν Εξπρές να σταματάει μπροστά του, και αυτός επιμένει να γράφει την ιστορία του σιδηροδρομικού σταθμού.

Ξαφνικά, αναρωτήθηκε μήπως για τη θλίψη που τον είχε κατακυριεύσει έφταιγε το ότι επέλεξε τη Ρώμη, με όλα αυτά τα βαριά κλασικά και νεοκλασικά οικοδομήματα από την εποχή του Μουσολίνι, που παρέπεμπαν στις ζοφερές σελίδες της ιστορίας του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Η αλήθεια είναι ότι είχε ζήσει και ο ίδιος πολλούς πολέμους. Από τη δουλειά του τον ξαπόστελναν όπου υπήρχαν συρράξεις, ανταρσίες, στάσεις κι επαναστάσεις, και ναί μεν του εξασφάλιζαν μια άνετη διαμονή σε ωραία ξενοδοχεία και φαγητό σε πολυτελή εστιατόρια, μακριά από τον κίνδυνο, αλλά εκείνος πάντοτε είχε μια πληγή στην καρδιά για όλη αυτήν την αιματοχυσία μεταξύ των ανθρώπων.

Αλήθεια, πώς ήταν δυνατόν ένας τόσο καλόβολος Θεός να έχει πλάσει τέτοιο δημιούργημα, έμπλεο μίσους και κακίας; Για να μην αναφερθεί στη μοχθηρία, τη μνησικακία και όλα τα άλλα ελαττώματα που «κοσμούν» το περιούσιο λογικό ον της οικουμένης...

Τελικά, τη Λάρα δεν μπόρεσε να την παραλάβει. Όταν πήγε στο αεροδρόμιο την προκαθορισμένη

ώρα, η υπάλληλος της αεροπορικής εταιρείας περιορίστηκε να του παραδώσει έναν φάκελο.

«Τη Λάρα δεν την παραλαμβάνουν ασυνόδευτη. Είναι μεγάλο σκυλί και αρνούνται να πάρουν την ευθύνη, αν υπάρξει οποιοδήποτε πρόβλημα. Υπομονή. Περιορίσου σε καμμιά γυναικεία συντροφιά», έγγραφε το σημείωμα που ο Αλέξανδρος βρήκε μέσα.

Η θεία Καλλιόπη δεν μπορούσε να τον αφήσει ατιμώρητο για την ταλαιπωρία που της προκάλεσε. Και από πάνω τον πείραξε, έχοντας αντιληφθεί, ακόμη και από μακριά, την άσχημη ψυχολογική του κατάσταση. Μεγάλος ψυχολόγος η θεία Καλλιόπη. Ούτε ο Φρόνιτ να ήταν!

Για μία ακόμη φορά, όλα τού πήγαιναν στραβά. Όλα. Και όσο το ομολογούσε αυτό στον εαυτό του τόσο ένιωθε να ανακουφίζεται. Τι παράξενο πράγμα!

Ωστόσο, η απουσία κάποιου οικείου πλάσματος, έστω και τετράποδου, έκανε τη μελαγχολία του βαθύτερη.

Έφυγε από το Φιουμιτσίνο πιο απογοητευμένος απ' όσο όταν πήγαινε. Αισθανόταν να κουβαλά το βάρος μιας αγελάδας πατώντας πάνω σε τάβλα Ινδού φακίρη. Θα προτιμούσε μια πυροβασία, ακόμη και πυροφαγία, παρά αυτήν την ψυχοπλάκωση που τον είχε κατακυριεύσει.

Ήδη, τρεις ημέρες τώρα στη Ρώμη, είχε βαρεθεί και τις βόλτες και τις εκδηλώσεις του πλήθους γύρω του. Το μόνο που τον παρηγορούσε ήταν το ξενοδοχείο του –μάλλον το αναπαυτήριό του–, το Παλάτσο Καρπένια, στη Βία Αουρέλια, με τους καταπράσινους κήπους και τα αιωνόβια δέντρα. Διοχέτευε

όλη τη θλίψη του περπατώντας ανάμεσά τους και αναλογιζόμενος το μάταιο της ανθρώπινης ύπαρξης. Τέτοια μαυρίλα και απαξίωση στο άτομό του...

Α, ναι! Πήγαινε με το μετρό, χρησιμοποιώντας τη γραμμή Α, και στο Βατικανό. Το «κράτος εν κράτει», όπως χαρακτηρίζεται, αφού καταλαμβάνει μερικές εκατοντάδες εκτάρια μέσα στην καρδιά της Ρώμης και θεωρείται ανεξάρτητο από το ιταλικό κράτος. Εκεί έβρισκε την ευκαιρία να γκρινιάξει για τη χλιδή του πάπα και των επισκόπων του, μιας και είχε βαρεθεί να γκρινιάζει με τον εαυτό του, τα λάθη και τις ανοησίες του και να τον βρίζει για τη θλίψη στην οποία είχε καταβαραθρωθεί.

Όχι βέβαια ότι δεν ήταν ενημερωμένος για τα «αγαθά του Αβραάμ και του Ισαάκ» που είχε καρπωθεί η Εκκλησία στους αιώνες της ύπαρξής της, χάρη στους φωστήρες της περί τα οικονομικά. Το είχε η μοίρα του να βρίσκεται πάντα σε περίγυρο ιερωμένων, και μάλιστα καθολικών, όπως τότε στο σχολείο των Φραγκισκανών και Ιησουιτών, με τα δυσειδή ποδάρια τους ανυπόδητα, ίσως για να αερίζονται τα τριχωτά δάχτυλά τους. Εκεί πρωτογνώρισε, στην πηγή της, τη μεγάλη υποκρισία. Ακόμη έτσουζε το αριστερό μάγουλό του από τα χαστούκια που του έριχναν κατά ριπάς οι μοναχοί, οι οποίοι θεωρούσαν ότι έπρεπε να τον διαπλάσουν σ' έναν καλόβολο και υποτακτικό μαθητή, πιστεύοντας ότι, μαζί με τη δική του, θα έσωζαν και τη δική τους ψυχή. Γιατί είχαν τη μονομανία να κάνουν «ανθρωπινότερους» τους άτακτους νεοσσούς που τους εμπιστεύονταν οι απηυδισμένοι γονείς τους.

Εν κατακλείδι, τον έδιωξαν και από αυτό το σχολείο, ως ασυμμόρφωτο και ασωφρόνιστο, σύμφωνα με τους δικούς τους κανόνες περί ηθικής, και πήρε τελικά το απολυτήριο σε άλλη πόλη, σ' ένα λύκειο που ήταν περισσότερο δεκτικό στο χρήμα.

Τέλος πάντων, τώρα δεν ήθελε να τα σκέφτεται όλα αυτά. Απλώς προσπαθούσε να ξεφύγει από τις μαύρες σκέψεις διά της εξομολόγησης στον εαυτό του. Και αυτό έπραττε πάντα όταν είχε να κάνει με παπάδες και τους συν αυτούς.

